

Γεώργιος Σπυρίδωνος και Κωνσταντίνος Δήμιος (διότι, κατά τὸν Διοργανισμόν, ἡ ἑταιρεία εἶχε και ταμίαν και ἀποθηκαρίους).

Τῶν ἕως ὧδε συνοπτικῶς ἐκτεθέντων αἱ λεπτομέρειαι κείνται ἐν ταῖς τότε ἐκδιδόμεναις ἐφημερίσιν—ὧν ὁ χαρακτηριστὴρ ἦτο ἐπίσημος—τῆ μὲν ἐν Ἰθρᾷ, ὑπὸ τ' ὄνομα ὁ Φίλος τοῦ νόμου ἐφημερίς τῆς Διοικήσεως και τῆς τῆσου Ἰθρᾶς (ἀριθ. 47, 54, 103 και 250 τῶν ἐτῶν 1824 1825 και 1826), τῆ δὲ ἐν Ναυπλίῳ, ὑπὸ τ' ὄνομα Γενικὴ Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος (ἀριθ. 56, 68, 72, 92 και 97 τοῦ 1826, και ἀριθ. 73, και 76 τοῦ 1827). Πρὸς δὲ ταύταις και ἐν τῇ τῶν Ἀθηρῶν, τῆ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Γ. Ψύλλα ἐκδιδομένη (ἀριθ. 5, 11, 13, 14, 16 τοῦ 1824). Ἀναγνώτῳ δ' ὁ βουλόμενος και τὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Φιλανθρωπικῆς ταύτης Ἐταιρείας, Κύριον Σ. Καλογερόπουλον, ἀξιόλογον ἐπιστολὴν τοῦ αἰοδίου Α. Κοραῆ 20 Φεβρουαρίου 1827, τὴν και ἐν τῇ Γενικῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1827 και ἐν τῷ πρώτῳ Ἀπανθίσματι ἐπιστολῶν τοῦ Κοραῆ ὑπὸ Ι. Πρώτα σελ. 53—56, δημοσιευθεῖσαν.

Τῆ 2 Φεβρουαρίου 1880

A. Z. ΜΑΜΟΥΚΑΣ.

KINEZOY ΠΑΘΗΜΑΤΑ EN KINA

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου

Συνίχημα και τέλος. ἰδί σελ. 83.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Οἱ κίνδυνοι τῶν συσκευῶν τοῦ πλοίαρχου Βούταν.

Μετὰ τρεῖς ὥρας τὸ πρῶτον λυκαυγὲς ἐφάνη ἀμυδρὸν εἰς τὸν ὀρίζοντα· ἐντὸς ὀλίγου ἐξημέρωσε, και ἡ θάλασσα παρέστη ὀρατὴ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν.

Ἡ βάρις δὲν ἐφάνετο πλέον. Εἶχε ταχέως ἀπομακρυνθῆ τῶν σκαφάνδρων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ διαγωνισθῶσι πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν ταχύτητα, και ἔ' ἀπέιχε πιθανῶς αὐτῶν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλέον τῶν τριῶν λευγῶν.

Και τοι ὅμως οὐδεὶς ὑπῆρχε πλέον ἐξ αὐτῆς κίνδυνος, ἡ θέσις τῶν φυγᾶδων ἦτο πάντοτε σοβαρά.

Ἡ θάλασσα ἦτο παντελῶς ἕρημος, οὐδὲν δὲ πλοῖον οὐδ' ἀλιευτικὴ κἄν λέμβος ἐφάνετο κύκλω. Οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς βορρᾶν ὑπεφάνετο γῆ· οὐδὲν σημεῖον ἐμαρτύρει ὅτι ὑπῆρχε που πλησίον ἀκτῆτις οἰαδῆποτε, και ἄγνωστον ὅπως ἦτο, ἀν ἡ θάλασσα ἐφ' ἧς ἐπλεον τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ τέσσαρες σκαφάνδροι ἦτο ἡ τοῦ κόλπου τοῦ Πέ-Τσέ-Λι ἢ τῆς Κιτρινης θαλάσσης.

Ἐν τούτοις ἀσθενῆς τις αὔρα ἐπέτρεχεν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, και ἀπαραίτητον ἦτο νὰ μὴ μεῖνῃ ἀχρηστος. Ἡ διεύθυνσις ἦν ἠκολούθησεν ἡ βάρις ἐδεικνυεν, ὅτι ἡ ξηρὰ ἤθελε φανῆ τάχιον ἢ βραδίον πρὸς δυσμὰς και

ὅτι ὅπως δῆποτε ἐκεῖ ἔπρεπε ν' ἀναζητηθῆ.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ν' ἀναπατάσῃ και πάλιν οἱ φυγάδες τὰ ἰστία των, ἀλλὰ νὰ φάγωσιν ὅμως πρὸ τούτου, διότι μετὰ δεκάωρον και τοιοῦτον πλοῦν οἱ στόμαχοί των ἦσαν δικαίως ἀπαιτητικοί.

— Ἄς προγευματίσωμεν, εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Γιερά! προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

Ὁ Κιν-Φὸ κατένευσεν, ὁ δὲ Σούν ἐκροτάλισεν ἐμφαντικῶς τὰς σιαγόνας του.

Ἡνοίχθη ἐπομένως ὁ ἀδιάβροχος σάκκος, και ὁ Φράϋ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ διάφορα τρῶφιμα καλλίστης ποιότητος, σκευὴ τινὰ ἐπιτραπέζια, και πᾶν τὸ ἀναγκαῖον εἰς κατάπαυσιν τῆς πείνης και δίψης. Ἐκ τῶν ἑκατὸν ὄψων, ἄτινα ἀποτελοῦσι συνήθως τὸ κινεζικὸν γεῦμα, ἔλειπον βεβαίως τὰ ἐνενήκοντα ὀκτώ, ἀλλὰ τὸ ἀναγκαῖον ὑπῆρχε, και δὲν ἦτο στιγμὴ νὰ φανῶσι δύσκολοι οἱ δαιτυμόνες.

Προγευματίσαν λοιπὸν και μετὰ μεγάλης ὀρέξεως.

Ὁ σάκκος περιεῖχε τρῶφιμα διὰ δύο ἡμέρας, ἐντὸς δὲ δύο ἡμερῶν ἡ θὰ ἦσαν εἰς τὴν ξηρὰν, ἡ θὰ ἦσαν μακρὰν αὐτῆς διὰ πάντοτε.

— Ἐλπίζομεν ὅμως, εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Διατὶ ἐλπίζετε; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φὸ μετὰ τινος εἰρωνείας.

— Διότι ἡ τύχη μᾶς ἐπανερχεται, ἀπήντησεν ὁ Φράϋ.

— Νομίζετε;

— Βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ Κραίγ. Ὁ μέγιστος κίνδυνος ἦτο τὸ πλοῖον, και τὸν διεφύγαμεν.

— Οὐδέποτε, κύριε, προσέθηκεν ὁ Φράϋ, οὐδέποτε, ἀφ' οὔτου ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἡμεθα σωματοφύλακές σας, εἰσθε ἀσφαλέστερος παρὰ τῶρα.

— Ὅλοι οἱ Τάι-Πίγγ τοῦ κόσμου . . . εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ σᾶς προσβάλλουν . . . εἶπεν ὁ Φράϋ.

— Καὶ πλέετε θαυμάσια . . . προσέθηκεν ὁ Κραίγ.

— Δι' ἄνθρωπον, ὅστις ζυγίζει διακοσίας χιλιάδας τάλληρα! συνεπλήρωσεν ὁ Φράϋ.

Ὁ Κιν-Φὸ δὲν κατῴρωσε νὰ καταστεῖλῃ ἕν του μειδίαμα.

— Ἄν πλέω, κύριέ μου, ἀπήντησε, τὸ χρεωστῶ εἰς σᾶς. Χωρὶς τὴν βοήθειάν σας θὰ ἤμην τῶρα ὅπου εἶνε ὁ δυστυχῆς πλοίαρχος Γίν.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον! ἀπήντησαν οἱ Φράϋ-Κραίγ.

— Κ' ἐγὼ τέλος ποῦ θὰ ἤμουν! ἀνεφώνησεν ὁ Σούν, καταπίνων μετὰ μεγάλης δυσκολίας κολλοσιαῖον ἄρτου τεμάχιον.

— Ἀδιάφορον! ὑπέλαβεν ὁ Κιν-Φὸ, ἠξέσρω τὶ σᾶς ὀφείλω.

— Δὲν μᾶς ὀφείλετε τίποτε, ἀπήντησεν ὁ

Φράϋ, ἀφ' οὗ εἶσθε πελάτης τῆς Ἐκατοτοῦτιδος . . .

— Κ' ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ αὐτὴ . . .

— Δὲν θὰ σὰς ὀφείλῃ ἐπίσης τίποτε.

— Θὰ ὀμιλήσωμεν καὶ πάλιν περὶ τούτου, παρετήρησεν ὁ Κιν-Φό, ὅταν κατορθώσωμεν νὰ πάρωμεν ὀπίσω ἐκεῖνο τὸ κατηραμένον γράμμα.

Ἐκείνη καὶ ὁ Φράϋ προσεῖδον ἀλλήλους, ἀνεπαίσθητον δὲ μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη των. Ἡ αὐτὴ βεβαίως ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς ἀμφοτέρους.

— Σούν; εἶπεν ὁ Κιν-Φό.

— Προστάξατε!

— Τὸ τσάι;

— Ἴδου! ἀπήντησεν ὁ Φράϋ.

Καὶ εἰκότως ἀπήντησεν ὁ Φράϋ, διότι ὁ Σούν βεβαίως ἤθελε παρατηρήσει ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ παρασκευάσῃ τέϊον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων.

Ἄλλὰ τοιαῦται δυσκολαὶ δὲν ἦσαν δυσκολαὶ διὰ τοὺς δύο πράκτορας.

Ἐξήγαγε λοιπὸν ὁ Φράϋ ἐκ τοῦ σάκκου μικρόν τι μηχανήμα, ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῶν συσκευῶν Βούτων, καὶ χρησιμεῖον ἐν νυκτὶ μὲν ἀντὶ φανοῦ, ἐν ψύχει δὲ ἀντὶ ἐστίας, καὶ ἀντὶ πυράνου ὁσάκις θέλῃ τις νὰ παρασκευάσῃ θερμὸν τι ποτόν.

Οὐδὲν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἀπλούστερον τοῦ μηχανήματος ἐκεῖνου. Εἶνε ἀπλοῦς σωλῆν, πέντε ἢ ἕξ δακτύλων τὸ μῆκος, συνδεόμενος πρὸς δοχεῖον μεταλλινόν, δύο ἔχων στρόφιγγας, ἓνα πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἄλλον πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἐμπειλεγμένος ἐντὸς τεμαχίου φελλοῦ, ὡς τὰ θερμόμετρα τῶν λουτρῶν.

Ὁ Φράϋ ἔθηκε τὸ μηχανήμα αὐτὸ ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας τῶν κυμάτων, καὶ ἤνοιξε διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς τὴν ἄνω στρόφιγγα διὰ τῆς ἄλλης δὲ τὴν κάτω, προσηρμοσμένην εἰς τὸ ὑποβρύχιον δοχεῖον.

Πάραυτα ὠραία φλόξ ἀνέθορεν ἐκ τοῦ ἄκρου, μεταδίδουσα ἱκανὴν θερμότητα.

— Ἴδου ἡ φωτιά μου! εἶπεν ὁ Φράϋ.

Ἐκείνη δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἀνάπτεις φωτιὰν μὲ τὸ νερόν! ἀνεφώνησεν.

— Μὲ τὸ νερόν καὶ μὲ τιτανίαν φωσφοροῦχον! ἀπήντησεν ὁ Κραίγ.

Ἐνῷ τὸ ὑδρογόνον ἔκαιεν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ σωλῆνος, ὁ Κραίγ ἐκράτει ὑπεράνω του προχοῖδα πλήρη γλυκέος ὕδατος, ὅπερ εἶχεν ἀντλήσει ἀπὸ μικροῦ βυτίου κεκλεισμένου ἐντὸς τοῦ σάκκου του.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ ὑγρὸν ἐκόχλασε, καὶ ὁ Κραίγ ἔχυσεν αὐτὸ ἐντὸς τειοδόχης, περιεχούσης ἐξάρετον τέϊον. Ἐπιὸν δὲ τὸ θερμὸν των ποτόν ὁ Κιν-Φό καὶ ὁ Σούν κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον, χωρὶς οὐδόλως νὰ διαμαρτυρηθῶσιν.

Ἀναπαυθέντες οὕτω καὶ ἀναλαβόντες δυνάμεις, ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ ἑταῖροί του ἀνεπέτασαν πάλιν τὰ μικρὰ των ἱστία καὶ ἐπανέλαβον τὸν πρὸς δυσμὰς πλοῦν αὐτῶν, ὃν τοσοῦτον εὐχαρίστως εἶχε διακόψει ἡ πρωϊνὴ των ἐστίασις.

Ὁ ἄνεμος διατηρήθη ἐπὶ δώδεκα ἔτι ὥρας, καὶ οἱ σκάφανδροι οὐριοδρομήσαν ἐξάρετα, μάλιστα ἔχοντες ἀνάγκην νὰ διατηρῶσι τὴν εὐθειαν δι' ἐλαφρᾶς τινος κινήσεως τῆς κόπης των, καὶ ταρασσόμενοι ἐνίοτε ὑπὸ θαλασσιῶν τινῶν ζώων, ἅτινα ἐφόβιζον μὲν τὸν δυστυχῆ Σούν, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ἀβλαβεῖς δελφίνες.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐν τούτοις ἔπεσεν ὁ ἄνεμος ἐντελῶς, καὶ μάλιστα πρὸς ἰδιότροπὸς τις καὶ παροδικὴ πνοὴ ἐπλήρω ἐπὶ στιγμὴν τὰ τριγωνικὰ τῶν φυγᾶδων ἱστία.

— Ἡ θέσις μας. . . εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Γίνεται σοβαρὰ! συνεπλήρωσεν ὁ Φράϋ.

Πάντες ἐσφαμάτησαν ἐπὶ στιγμὴν, κατεβίβασαν τοὺς ἱστούς, καὶ ἀναλαβόντες τὴν κάθετον αὐτῶν θέσιν ἐθεώρησαν κύκλω τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ θάλασσα ἦτο πάντοτε ἔρημος, οὐδὲν δὲ ἱστίον οὐδὲ ἀτμοκινήτου καπνὸς διέστειξε τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος.

— Μὲ τὰ κωπιά! ἐφώνησεν ὁ Κιν-Φό.

Τὸ φώνημα τοῦτο ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ οἱ σκάφανδροι ἀνέλαβον πάλιν, ὅτε μὲν πρηνεῖς, ὅτε δὲ ὑπτιοί, τὴν πρὸς δυσμὰς ὁδόν.

Ἐβαινον ὁμοῦς λίαν βραδέως, διότι ἡ κωπηλασία ἐκούραζε τοὺς ἀσυνειθίστους βραχίονας τῶν ναυτοπορούντων, οἵτινες ἄλλως ἤναγκάζοντο πολλάκις νὰ σταματῶσιν, ὅπως ἀναμείνωσι τὸν ὑστεροῦντα καὶ οἰμώζοντα Σούν.

Ἐπετίμα μὲν αὐτὸν καὶ τὸν ἠπειλεῖ ὁ κύριός του· ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμεινε ἀδιάφορος πρὸς τὰς ἀπειλάς καὶ τὰς ἐπιτιμησεις, διότι ὁ πλόκαμός του οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον, ἡσφαλισμένος ὑπὸ τὴν ἐλαστικὴν του κορδύλην.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ἐφάνησαν σπάνιά τινα πτηνά· ἀλλ' ἦσαν λάροι, οἵτινες ἀνάγονται συνήθως εἰς τὸ ἀναπεπταμένον πέλαγος· καὶ ἡ ἐμφάνισίς των ἐπομένως οὐδαμῶς ἐμαρτύρει, ὅτι ἡ ξηρὰ ἦτο ἐγγύς. Οὐχ ἦττον ἐθεωρήθησαν ὡς καλὸς οἰωνός.

Τὴν τετάρτην ὥραν ὁ εὐάριθμος ὄμιλος ἔστη καὶ πάλιν, ἀλλὰ λίαν κεκμηκώς. Ἐνεμὸς ἱκανῶς ἰσχυρὸς εἶχεν ἐγερθῆ, ἀλλ' ἔπνεε δυστυχῶς ἐκ μεσημβρίας. Ἦτο δὲ τοῦτο λίαν δυσάρεστον, διότι οὔτε νὰ πλαγιάσῃ πρὸς τὸν ἄνεμον ἠδύνατο οἱ σκάφανδροι, στερούμενοι σκάφους, οὔτε νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὸν ἦτο φρόνιμον, ἵνα παρασπυρθῶσιν οὕτω πρὸς βορρᾶν.

Ὁ σταθμὸς ὑπῆρξε μακρός, ἐδαπανήθη δὲ οὐ μόνον εἰς ἀνάπαυσιν ἀλλὰ καὶ εἰς γεῦμα, ὅπερ δὲν ἐγένετο τοσοῦτο φαιδρὸν ὅσον τὸ πρόγευμα.

Ἡ νύξ ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τινὰς ὥρας· ὁ ἄνεμος ἤϋξανε . . . Τί τὸ πρακτέον ;

Ὁ Κιν-Φό, στήριζόμενος ἐπὶ τῆς κόπης του, συνωφρυνόμενος καὶ ἀγανακτῶν μᾶλλον ἢ ἀνησυχῶν ἐπὶ τῇ διαρκείᾳ ἐκείνῃ τῆς τύχης καταδρομῆς, οὐδὲν ἔλεγεν. Ὁ Σούν ἐγόγγυζεν ἀδιακόπως καὶ ἐπταιριζετο ἤδη, ὡς ἄνθρωπος ὑπὸ κορύζης ἀπειλούμενος.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ συνησθάνοντο, ὅτι νοερῶς ἠρωτῶντο ὑπὸ τῶν συνοδοιπόρων των, καὶ ἤγνουν τί νὰ ἀπαντήσωσι.

Τέλος πάντων τύχη τις αἰσία παρέσχεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπάντησιν.

Μικρὸν πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ, ἐκτεινάντες συγχρόνως τὴν χεῖρα πρὸς μεσημβρίαν, ἐφώνησαν·

— Ἰστίον !

Ἀληθῶς δὲ εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἐφαίνετο ὑπερπλέον σκάφος πλησίον, ὅπερ πιθανότατα, ἂν ἠκολούθει τὴν αὐτὴν πάντοτε διεύθυνσιν, ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ διαβῇ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅπου εἶχε σταθῆ ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ σύντροφοί του.

Ἐπρεπε λοιπὸν ἀδιστακτικῶς νὰ κόψωσι τὸν δρόμον τοῦ πλοίου, κατευθυνόμενοι καθέτως εἰς συνάντησίν του, καὶ οἱ σκάφανδροι ἐτράπησαν ἐκεῖσε μετὰ νέων δυνάμεων, αἰσθανόμενοι ὅτι εἶχον εἰς χεῖρας αὐτῶν τὴν σωτηρίαν των, καὶ ὅτι κρισιμώτατον ἦτο νὰ μὴ τὴν ἀφήσωσι νὰ φύγῃ.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου δὲν ἐπέτρεπε πλέον νὰ ἀναπετασθῶσι τὰ μικρὰ ἰστία· ἀλλ' ἤρκουν αἱ κῶπαι, καὶ ἡ ἀπόστασις ἄλλως δὲν ἦτο μεγάλη.

Τὸ σκάφος ἐμεγεθύνετο ὀλονὲν ὑπὸ τὸν αὐξάνοντα ἄνεμον. Ἦτο δὲ πλοιαρίον ἀλιευτικόν, καὶ ἡ ἐμφάνισις του ἐμαρτύρει, ὅτι ἡ παραλία δὲν ἀπέχευε μακρὰν, διότι οἱ Κινέζοι ἀλιεῖς σπανίως τολμῶσι ν' ἀναχθῶσιν εἰς τὸ πέλαγος.

— Ἐμπρός ! θάρρος ! ἐφώνησαν οἱ Φράϋ-Κραίγ, κωπηλατοῦντες μετὰ ζέσεως.

Ἄλλ' ἦτο περιττὴ πᾶσά των παρόρμησις. Ὁ Κιν-Φό, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἔπλεεν ὡς σκάφος δρομικόν, ὁ δὲ Σούν ὑπερέβαινεν ἀληθῶς ἑαυτὸν καὶ προέτρεχε τῶν ἄλλων, ἐκ φόβου μὴ ἀπολειφθῇ ὀπίσω.

Ἦμισυ περίπου μίλιον ὑπελείπετο, ὅπως προσεγγίσωσιν εἰς τὸν δρόμον τῆς λέμβου. Ἄλλως δὲ ἦτο ἡμέρα ἔτι, καὶ οἱ σκάφανδροι θὰ ἐφαινοντο ὅπως δῆποτε εἰς τοὺς ἀλιεῖς, ἢ τοὺλάχιστον θὰ καθίσταντο ἀκουστοί. Ἄλλ' ἄρα γε δὲν θὰ ἐτρόμαζον οἱ ἀλιεῖς πρὸς τὴν θέαν τῶν παραδύων ἐκείνων θαλασσίων τεράτων, καὶ δὲν θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν; Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐνδεχόμενον καὶ σοβαρόν.

Ὅπως δῆποτε ἦτο ἀνάγκη ἀπαραίτητος σπουδῆς, καὶ οἱ βραχιόνες ἐτεινόντο, αἱ κῶπαι ἔ-

πληττον ταχεῖαι τὰ ἀλλεπάλληλα κύματα, ἡ ἀπόστασις ἤλαττουτο ὀλονὲν, ὅτε ὁ Σούν, προπορευόμενος πάντοτε, ἔβαλεν αἴφνης τρόμου κραυγὴν.

— Σκυλόφαρον! Σκυλόφαρον!

Καὶ ὁ ταλαίπωρος Σούν εἶχε δίκαιον αὐτὴν τὴν φορὰν.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων ὑπερεῖχον τοῦ ὕδατος τὰ δύο πτερύγια ζώου ἀθηφάγου, ἰδιάζοντος εἰς τὰς θαλάσσας ἐκείνας, ὅπερ δικαίως ἀποκαλεῖται Τιγροειδῆς καρχαρίας.

— Μὲ τὰ μαχαίρια! ἐφώνησαν ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ.

Καὶ ἦσαν ἀληθῶς τὰ μόνα ὄπλα—ἀνεπαρκῆ πιθανῶς!—ἀτίνα ἠδύναντο νὰ διαθέσωσιν.

Ὁ Σούν, ἔννοεῖται, εἶχε σταματήσει εὐθὺς καὶ ἀνεκαμπτε μετὰ πάσης ταχύτητος.

Ὁ καρχαρίας εἶχεν ἴδει τοὺς σκαφάνδρους καὶ κατηθύνετο πρὸς αὐτοὺς. Ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμὰς τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ σῶμα, φέρον πρᾶσινας ῥαβδώσεις καὶ κηλίδας, ἐφάνη διὰ τῶν διαφανῶν κυμάτων. Ἦτο τέρας ἀληθές, δεκαοκτὸν περίπου ποδῶν ἔχον μῆκος!

Κατ' ἀρχὰς ὤρμηκε πρὸς τὸν Κιν-Φό, καὶ ἐπεστράφη κατὰ τὸ ἡμισυ ὅπως τὸν ἀρπάσῃ. Ἄλλ' ἐκεῖνος διετήρησε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀταραξίαν, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὄρμα κατ' αὐτοῦ ὁ καρχαρίας, ἐστήριξεν ἐπὶ τὴν ῥάχιν του τὴν κόπην αὐτοῦ καὶ ἰσχυρῶς ὠθήσας ἀπεμακρύνθη ταχύς.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ προσήγγισαν πάραυτα, ἔτοιμοι εἰς προσβολὴν καὶ εἰς ἀμυναν.

Ὁ καρχαρίας ἐβυθίσθη τότε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀνεφάνη πάλιν ἀνοικτὸν ἔχων τὸ στόμα του, ὅπερ ὠμοίαζε πρὸς φοβερὰν ψαλίδα, ὠπλισμένην διὰ τετραπλῆς ὀδόντων σειρᾶς. Ὁ Κιν-Φό ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρώτην ἐπιτυχῆ του κίνησιν, ἀλλ' ἡ κόπη του συνήτησε τοὺς ὀδόντας τοῦ ζώου, ὅπερ τὴν ἔκοψε διὰ μᾶς.

Ὁ καρχαρίας ἠμιπλαγιάσας ὤρμησεν ἀμέσως κατὰ τῆς βορᾶς του, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν πίδακες αἵματος ἀνεπήδησαν καὶ ἡ θάλασσα πέριξ ἐβάφη πορφυρᾷ.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ εἶχον πλήξει κατ' ἐπανάληψιν τὸ ζῶον, αἱ δὲ μακροὶ των ἀμερικανικαὶ μάχαιραι εἶχον κατορθώσει νὰ διαπεράσωσι τὸ τραυλὸν δέρμα τοῦ τέρατος.

Ἦνοιξε τότε ἐκεῖνο τὸ εὐρύ του στόμα καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτὸ μετὰ πατάγου φοβεροῦ, ἐνφ' ἣ οὐρά του, δέρουσα τὰ κύματα, ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ Φράϋ, καὶ προσβαλοῦσα αὐτὸν κατὰ τὴν πλευρὰν τὸν ἔρριψε δέκα πόδας μακρὰν.

— Φράϋ ! ἐφώνησεν ὁ Κραίγ μετὰ προφανοῦς ὀδύνης.

— Οὐρρά ! ἀπήνησεν ὁ Φράϋ, ἐπανερχόμενος εἰς προσβολὴν, διότι, χάρις εἰς τὸν ἐλαστι-

κόν του θώρακα, δὲν εἶχε πληγωθῆ ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κτυποῦ.

Ὁ καρχαρίας προσεβλήθη τότε πάλιν μετ' ἀληθοῦς λύσσης. Ἐστρέφετο καὶ περιεδινεῖτο, ὁ δὲ Κιν-Φό κατώρθωσε νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του τὸ συντετριμμένον ἄκρον τῆς κώπης του, καί, κινδυνεύων νὰ κοπῆ εἰς δύο, προσεπάθει νὰ τὸν κρατῆ ἀκίνητον, ἐνῶ ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἠγωνίζοντο νὰ ἐμπήξωσι τὰς μαχαίρας των εἰς τὴν καρδίαν του.

Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ δύο πράκτορες τὸ κατώρθωσαν ἐπὶ τέλος, διότι τὸ τέρας μετὰ τελευταῖον σφαδασμὸν ἐβυθίσθη ἐν μέσῳ λίμνης αἰματηρᾶς.

— Οὐρρά! Οὐρρά! Οὐρρά! ἐφώνησαν ἐνὶ στόματι ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ, πάλλοντες τὰς μαχαίρας των.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ἀπλῶς ὁ Κιν-Φό.

— Τίποτε! ἀπήντησεν ὁ Κραίγ. Αὐτὸ δὲ ἔλειπε, νὰ μᾶς φάγῃ ἓνα ψάρι διακοσίας χιλιάδας τάλληρα!

— Ὁχι ἄλλο! προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

Ὁ δὲ Σούν πῶς ἦτο; Προπορεύετο καὶ πάλιν, καὶ μόλις ἀπεῖχε τριακοσίας ὀργυιᾶς τῆς λέμβου. Εἶχε φύγει ὁ δειλὸς κωπηλατῶν, ἀλλ' ἡ σπουδὴ του ἐκείνη ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποβῆ εἰς αὐτὸν ὀλεθρία.

Οἱ ἄλιεῖς τὸν εἶδον ἀληθῶς· ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι ὑπὸ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἐξωτερικὸν φώκης ἐκρύπτετο πλάσμα ἀνθρώπινον, ἠτοιμάσθησαν νὰ τὸν ἀλιεύσωσιν, ὡς εἰ προσέκειτο περὶ δελφίνος ἢ φώκης. Οὕτω δὲ ἅμα ὡς ἐπλησίασε τὸ ὑποτιθέμενον ζῶον, μακρὸν σχοινίον φέρον ἀρπάγην εἰς τὸ ἄκρον, ἐρρίφθη ἀπὸ τῆς λέμβου.

Ἡ ἀρπάγη εὔρε τὸν Σούν ἄνωθεν τῆς ζώνης τοῦ ἐνδύματός του, καὶ ὀλισθήσασα ἔσχισεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς ῥάχης μέχρι τοῦ τραχήλου.

Ὁ Σούν, μὴ ἔχων πλέον ἄλλο ὑποστήριγμα ἢ τὸν ἀέρα, ὃν περιεῖχε τὸ διπλοῦν περιβλήμα τῆς περισκελίδος του, ἀνετράπη, καὶ βυθισθεὶς κατὰ κεφαλῆς ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἔμεινε μετέωρος τοὺς πόδας.

Ὁ Κιν-Φό, ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ κατέφθασαν τότε ταχεῖς, καὶ φρονίμως ποιοῦντες, προσηγόρευσαν τοὺς ἄλιεῖς κινεζιστί.

Ἐτρόμαξαν μὲν ἐκεῖνοι, ἐννοεῖται, ἀκούοντες φώκας ὀμιλοῦσας, ἀλλ' ἀνεγνώρισαν τέλος ὅτι οἱ ὀμιλοῦντες ἦσαν ἄνθρωποι ὡς αὐτοί, καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς οἱ τρεῖς φυγάδες ἦσαν ἐπὶ τῆς λέμβου.

Ὁ Σούν ἀνεσύρθη διὰ κάμακος, καὶ εἰς τῶν ἁλιέων ἔδραξεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πλοκάμου του καὶ τὸν ἀνέσυρεν. . .

Ἄλλ' ἡ οὐρά του ἔμεινε εἰς χεῖρας τοῦ ἁλιέως, καὶ ὁ ταλαίπωρος Σούν ἐβυθίσθη ἐκ νέου. Τότε οἱ ἄλιεῖς περιέβαλον αὐτὸν διὰ σχοινίων,

μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀνασύρωσιν εἰς τὴν λέμβον.

— Ἦτο λοιπὸν ψευτικὴ ἡ οὐρά σου; ἤρώτησεν αὐστηρῶς ὁ Κιν-Φό τὸν Σούν, ἅμα ὡς οὗτος ἀπέβαλε τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ὅπερ εἶχε καταπίει.

— Καὶ ἦτον δυνατὸν ἀλλέως νὰ γείνω ὑπέρτης σας! ἀπήντησεν ἐκεῖνος τοσοῦτον κωμικῶς, ὥστε πάντες ἀνεκάγχασαν.

Οἱ ἄλιεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν κάτοικοι τοῦ Φου-Νίγγ. Εἰς ἀπόστασιν δὲ δύο μίλις λευγῶν ἔκειτο ὁ λιμὴν, ὅπου ἀκριβῶς ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ ὁ Κιν-Φό.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἀπεδιβάζετο ἐν αὐτῷ μετὰ τῶν συντρόφων του, καὶ ἀποδυόμενοι πάντες τὰς συσκευὰς τοῦ πλοιοάρχου Βούτων, ἀνελάμβανον τὴν συνήθη ἀνθρωπίνην μορφήν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ὁπου ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ βλέπουσι λίαν εὐχαρίστως ἀνατέλλουσαν τὴν σελήνην.

— Τώρα εἰς τοῦ Τάϊ-Πίγγ!

Τὰς λέξεις ταύτας πρώτας εἶπεν ὁ Κιν-Φό, ὅτε τὴν ἐπαύριον πρωῖαν, τριακοστὴν Ἰουνίου, ἐξέπνησε μετὰ νύκτα ἀναπαύσεως, δικαίως ὀφειλομένης εἰς τοὺς πολυπαθεῖς ἡμῶν ἤρωας.

— Εἰς τοῦ Τάϊ-Πίγγ! ἀπήντησαν οἱ Φράϋ-Κραίγ, συμβουλευθέντες διὰ τοῦ βλέμματος.

Ἡ ἀφιξίς τοῦ Κιν-Φό, τοῦ Φράϋ, τοῦ Κραίγ καὶ τοῦ Σούν, ἐνδεδυμένων τὴν ἀλλόκοτον αὐτῶν ἐνδυμασίαν, ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶχαν ἀναλάβει αὐτοὺς οἱ ἄλιεῖς, ταῦτα πάντα συνεκίνησαν φυσικῶς τοὺς κατοίκους τοῦ μικροῦ λιμένος τοῦ Φου-Νίγγ, καὶ ἐξήγειραν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ ὅπερ πολυπληθὲς συνάδευσε τὴν προτεραιάν τοὺς νεήλυδας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν των. Ἐκεῖ δέ, χάρις εἰς τὸ ἐν τῇ ζώνῃ τοῦ Κιν-Φό καὶ ἐν τῷ σάκκῳ τῶν Φράϋ-Κραίγ περισωθὲν ἀργύριον, κατώρθωσαν οὗτοι νὰ προμηθευθῶσιν εὐσχημότερα ἐνδύματα.

Ἄν ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν περιεκυκλοῦντο ὑπὸ πλήθους πυκνοῦ, ὅτε μετέβαινον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, θὰ παρετήρουν βεβαίως κάποιόν τινα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὅστις παρηκολούθει αὐτοὺς κατὰ βῆμα, καὶ θὰ ἐξεπλήσσοντο μάλιστα, βλέποντες ὅτι καὶ κατεσκόπευεν αὐτοὺς καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου των.

Ἄλλ' οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ὑπόπτεισαν, καὶ οὐδ' ἠπόρησαν κἄν, ὅτε τὴν ἐπιούσαν πρωῖαν προσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ ὑποπτον ἐκεῖνο πρόσωπον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο τοῦ ξενοδοχείου, ἵνα προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ὀδηγός.

Ἦτο ἄνθρωπος τριακοντούτης περίπου, κ' ἐφαίνετο ἐντιμότερος.

Οὐχ ἤττον ὁ Κραγ καὶ ὁ Φράυ συνέλαβον ὑποψίας τινὰς καὶ τὸν ἠρώτησαν·

— Διατί μᾶς προσφέρεσαι ὡς ὀδηγός, καὶ ποῦ θέλεις νὰ μᾶς ὀδηγήσῃς;

Τὸ ἐρώτημα ἦτο φυσικόν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε φυσικωτάτη.

— Ὑποθέτω, εἶπεν ὁ ὀδηγός, ὅτι θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Μέγα Τεῖχος, καθὼς ὅλοι οἱ περιηγηταί, ὅσοι ἔρχονται εἰς τὸ Φοῦ-Νίγγ. Γνωρίζω τὸν τόπον καὶ προσφέρομαι νὰ σᾶς ὀδηγήσω.

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ Κιν-Φό, παρεμβάς, πρὶν ἀποφασίσω τί θὰ κάμω, θέλω νὰ γνωρίζω, ἂν ὁ τόπος εἶνε ἀσφαλής.

— Ἀσφαλέστατος, εἶπεν ὁ ὀδηγός.

— Δὲν ἀκούεται εἰς τὰ περίξ ὁ Λάο-Σέν; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό.

— Ὁ Λάο-Σέν, ὁ Τάϊ-Πίγγ;

— Ναί.

— Ἀκούεται πραγματικῶς, ἀλλὰ πέραν ἀπὸ τὸ Μέγα Τεῖχος. Εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν χώραν δὲν τολμᾷ νὰ πατήσῃ, καὶ δὲν εἶνε κίνδυνος.

— Ἦξεύρουν ποῦ εἶνε τόρα; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό.

— Τὸν εἶδαν ἐσχάτως εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Τσὶν-Τάγγ-Ρό, ὀλίγας λεῦγας μακρὰν τοῦ Μεγάλου Τείχους.

— Πόσον εἶνε ἕως ἐκεῖ;

— Πενῆντα λῆ περίπου (δέκα λεῦγαί.)

— Δέχομαι λοιπὸν τὴν ὑπηρεσίαν σου.

— Διὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος;

— Διὰ νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Λάο-Σέν.

Ὁ ὀδηγός δὲν κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως.

— Θα πληρωθῆς καλά! προσέθηκεν ὁ Κιν-Φό.

Ὁ ὀδηγός ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἄνθρωπος ἥμισυα διατεθειμένος νὰ υπερβῆ τὸ Μέγα Τεῖχος. Εἶτα δὲ ἀπάντησεν:

— Ἔως εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος, μάλισα. Μακρύτερα ὅμως ὄχι! Ἡ ζωὴ μου τρέχει κίνδυνον.

— Πόσον θέλεις νὰ σοῦ πληρώσω τὴν ζωὴν σου; Ἐκτίμησέ την!

— Ἄς ἦνε! ἀπάντησεν ὁ ὀδηγός.

Στραφεὶς δὲ ὁ Κιν-Φό πρὸς τοὺς δύο πράκτορας, εἶπεν:

— Εἶσθε ἐλεύθεροι, κύριοι, νὰ μὴ μὲ συνοδεύσετε!

— Ὅπου ὑπάγετε. . . εἶπεν ὁ Κραγ.

— Θα ὑπάγωμεν! εἶπεν ὁ Φράυ.

Ὁ πελάτης τῆς Ἐκατοτούτιδος ἤξιζε πάντοτε δι' αὐτοὺς διακοσίας χιλιάδας ταλλήρων.

Ἀπεφασίσθη οὕτως ἡ ἀναχώρησις, καὶ αἱ παρασκευαὶ ἐγένοντο ἐν πάσῃ δυνατῇ ταχύτητι.

Ἐλειπον ὅμως καὶ ἄμαξαι καὶ ἵπποι καὶ ἡμίονοι, καὶ μόνον μέσον μεταφορᾶς ὑπῆρχον αἱ κάμηλοι, δι' ὧν οἱ παράτολμοι Μογγόλοι ἔμποροι δια-

τρέχουσι τὴν μεταξὺ Πεκίνου καὶ Κιάτσας ὁδόν.

Ἠγοράσθησαν λοιπὸν πέντε κάμηλοι μετὰ τῆς ἀτελοῦς αὐτῶν σκευῆς, ἐφορτώθησαν διὰ τροφίμων καὶ ὄπλων, καὶ ἡ συνοδεία ἐκίνησεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀδηγοῦ. Ἄλλ' αἱ παρασκευαὶ εἶχον ἀπαιτήσαι χρόνον ἰκανόν, καὶ μόλις τὴν πρώτην ὥραν μετὰ μεσημβρίας ἐγένετο ἡ ἀναχώρησις. Οὐχ ἤττον ὅμως ὁ ὀδηγός ὑπέσχετο νὰ φθάσῃς πρὸ τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος, ὅπου ἔμελλον νὰ διανυκτερεύσωσιν, ἵνα διαβῶσι τὴν πρώτην τὰ σύνορα.

Ἡ χώρα περίξ τοῦ Φοῦ-Νίγγ ἦτο ἀνώμαλος. Νέφη ἄμμου πυκνῆς ἀνείλισσον τὰς πυκνὰς αὐτῶν ἑλικας ὑπεράνω τῶν ὁδῶν, αἵτινες διέτεμον τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς, αἱ δὲ κάμηλοι ἔβαινον βραδέως μὲν, ἀλλὰ σταθερῶς καὶ μεμετρημένως.

Καὶ δὲν ἦτο μὲν κοπιώδης ὁ δρόμος, ἀλλ' ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς καὶ ὁ κοινορτὸς ἀνυπόφορος.

Ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ σύντροφοί του διέβαινον καρτερικῶς ἐν μέσῳ τῶν στροβίλων τοῦ μογγολικοῦ ἐκείνου κοινορτοῦ, οὐδαμοῦ ἰστάμενοι, βαδίζοντες ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ ἔμφυτον τῶν καμήλων των, καὶ οὐδεμίαν πρὸς ἀλήλους ἀνταλλάσσοντες λέξιν.

Ὁ ὀδηγός ἐβάδιζεν, ἐννοεῖται, πρῶτος, οὐδέποτε δ' ἐδίσταζε περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ὤφειλε νὰ τραπῆ. Ὁ Κραγ καὶ ὁ Φράυ οὐδεμίαν πλεόν ἠσθάνοντο πρὸς αὐτὸν δυσπιστίαν· πᾶσά των ἡ μέριμνα συνεκεντροῦτο ἐπὶ τοῦ πολυτίμου πελάτου τῆς Ἐκατοτούτιδος, καὶ ἠσθάνοντο αὐτοῦ τὴν ἀνησυχίαν των καθ' ὅσον προσήγγιζον εἰς τὸ τέρμα. Ὁ δὲ Κιν-Φό εὐρίσκετο εἰς τὴν πνευματικὴν ἐκείνην διάθεσιν, καθ' ἣν ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος δεσπόμενος τῆς ἀνησυχίας τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ἄνεπόλει τὰς ταλαιπωρίας του ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης ἐπιστολῆς τοῦ ἀγίου Φραγκίσκου, ἀνεμνησκετο τῆς πρὸς τὸν Βάγγ ἐπιστολῆς του, τῆς χαριεστάτης μελλονύμφου του, καὶ ἀνησύχει μόνον ἐπὶ τῇ διαρκεί καταφορᾷ τῆς τύχης.

— Προσέχετε, θὰ πέσετε! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ ὀδηγός, διακόπτων τοὺς ῥεμβασμοὺς τοῦ Κιν-Φό, οὐτινος ἡ κάμηλος εἶχε προσκρούσει κατὰ τῆς καμήλου του.

— Ἐφθάσαμεν; ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Εἶνε ὀκτῶ ἡ ὥρα, καὶ προτείνω νὰ σταματήσωμεν διὰ νὰ φάγωμεν.

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα θὰ κινήσωμεν πάλιν.

— Θα νυκτώσῃ.

— Μὴ φοβεῖσθε, καὶ δὲν χανόμεθα. Τὸ Μέγα Τεῖχος ἀπέχει μόλις εἰκοσι.λῆ, καὶ πρέπει νὰ ξεκουρασθῶσι τὰ ζῶά μας.

— Ἄς ἦνε! ἀπάντησεν ὁ Κιν-Φό.

Παρά τὴν ὁδὸν ἠγείρετο ἐγκαταλελειμμένη

καὶ κατηρειπωμένη καλύβη, πλησίον δ' αὐτῆς ἔρρεε μικρὸς ρύαξ ἐντὸς ἐλικοειδοῦς χαράδρας, ὅπου ἐποτίσθησαν αἱ κάμηλοι.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ καὶ πρὶν ἢ ἔτι ἐπέληθ' ἡ νύξ, ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ σύντροφοί του ἐγκατεστάθησαν ἐντὸς τῆς καλύβης, καὶ ἔφαγον ὡς ἄνθρωποι, ὧν μακρὸς δρόμος εἶχεν ὀξύνει τὴν ὄρεξιν.

Ἡ συνομιλία ὅμως δὲν ὑπῆρξε ζωηρά, ἀπαξ δὲ ἡ δις ὁ Κιν-Φό ἔφερε τὸν λόγον περὶ τοῦ Λάο-Σέν, ἐρωτήσας τὸν ὄδηγόν τί ἦτο ὁ Τάϊ-Πίγγ αὐτός, καὶ ἂν τὸν ἐγνώριζεν. Ὁ ὄδηγὸς ἔσεισεν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος φόβου, καὶ ἀπέφυγεν, ὅσον ἡθουλήθη, ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐρχεται ἐνίοτε εἰς τὴν ἐπαρχίαν; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ὁ ὄδηγός, ἀλλὰ πολλοὶ ὄπαδοί του ἐπέρασαν πολλὰκις τὸ Μέγα Τεῖχος, καὶ ὅστις τοὺς ἀπήντησε μετενόησεν. Ὁ Βούδας νὰ μᾶς φυλάττῃ ἀπὸ τοὺς Τάϊ-Πίγγ.

Πρὸς ταῦτα ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ συνωφρουντο, ἔβλεπον τὸ ὠρολόγιόν των καὶ ἔσειον τὴν κεφαλὴν.

— Διατί, ἠρώτησαν, νὰ μὴ μείνωμεν ἐδῶ, ὡς νὰ ἐξημερώσῃ;

— Εἰς αὐτὰ τὰ ἐρείπια! ἐφώνησεν ὁ ὄδηγός. Πάλιν καλλίτερον ἢ πεδιάς.

— Εἶπαμεν ὅτι θὰ φθάσωμεν ἀπόψε εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος! παρετήρησεν ὁ Κιν-Φό. Θέλω νὰ ἤμ' ἐκεῖ ἀπόψε καὶ θὰ ἤμαι.

Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἐπεδέχοντο ἀντίρρησην, καὶ πάντες παρεσκευάσθησαν εἰς ἀναχώρησιν.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἐπλησίασαν τότε εἰς τὸν Κιν-Φό καὶ τῷ εἶπον:

— Κύριε, ἔχετε πάντοτε ἀπόφασιν νὰ παραδοθῆτε εἰς χεῖρας τοῦ Λάο-Σέν;

— Πάντοτε. Θέλω τὴν ἐπιστολήν μου.

— Τὸ πᾶγμα εἶνε κινδυνώδες!

— Δὲν ἐννοῶ νὰ ὀπισθοδρομήσω. Εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ μὴ μὲ ἀκολουθήσετε.

— Ὁ θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ περιμείνωμεν αὐριον τὸ πρωτ.

— Διατί; Καὶ αὐριον τὸ πρωτ ὁ Λάο-Σέν θὰ ἦν' ἐπίσης ἐπικίνδυνος. Ἐμπρός!

— Ἐμπρός! ἐπανελάβον ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ.

Ὁ ὄδηγός εἶχεν ἀκούσει τὸν μικρὸν αὐτὸν διάλογον. Πολλὰκις δὲ ἡ μορφή του εἶχεν ἐκφράσει δυσἀρέσκειαν, ἐνῶ οἱ δύο πράκτορες προσεπάθουν ν' ἀποτρέψωσι τὸν Κιν-Φό τοῦ περαιτέρω δρόμου. Τοῦτο δὲν εἶχε διαφύγει τὸν Κιν-Φό, ὅστις ἄλλως ἀπόφασιν εἶχε νὰ μὴ ὀπισθοδρομήσῃ. Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅτε, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο ν' ἀναβῆ τὴν κάμηλόν του, ὁ ὄδηγός ἔκυψε πρὸς τὸ οὖς του καὶ τῷ ἐψιθύρισε:

— Προσέχετε αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους.

Ὁ Κιν-Φό ἠτοιμάζετο νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξή-

γησιν τῶν λόγων του, ἀλλ' ὁ ὄδηγός ἔνευσεν αὐτῷ νὰ σιωπήσῃ, ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ ἡ μικρὰ συνοδεία ἐκίνησεν ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς διὰ τῆς εὐρείας πεδιάδος.

Ἐβάδισαν οὕτω ἐπὶ δύο ὥρας, καὶ θὰ ἦτο μεσονύκτιον περὶπου, ὅτε ὁ ὄδηγός ἐσταμάτησεν αἰφνης, καὶ δεικνύων πρὸς βορρᾶν μακρὰν μελανὴν γραμμὴν, εἶπε:

— Τὸ Μέγα Τεῖχος!

— Ἡμποροῦμεν νὰ τὸ διαβῶμεν ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό.

— Βεβαίως, ἂν τὸ θέλετε χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ ὄδηγός.

— Τὸ θέλω!

Αἱ κάμηλοι εἶχον σταθῆ.

— Πηγαίω νὰ ἴδω ποῦ θὰ περάσωμεν, εἶπε τότε ὁ ὄδηγός. Σταθῆτε, καὶ περιμένετε με.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἐπλησίασαν εἰς τὸν Κιν-Φό.

— Κύριε! εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Κύριε! εἶπεν ὁ Φράϋ.

Καὶ ἀμφοτέροι προσέθηκαν:

— Ἡὐχαριστήθητε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μας κατὰ τοὺς δύο αὐτοὺς μῆνας;

— Πολύ.

— Ἐχετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ὑπογράψετε τὸ μικρὸν αὐτὸ πιστοποιητικὸν τῆς καλῆς μας διαγωγῆς;

— Πιστοποιητικόν; εἶπεν ὁ Κιν-Φό, βλέπω μετ' ἐκπλήξεως τὸ φύλλον χάρτου, ὅπερ ἀπέσπασεν ὁ Κραίγ ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του καὶ ἐκράτει ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Μὲ τὸ πιστοποιητικὸν αὐτὸ θὰ ἔχωμεν ἴσως τὰ συγχαρητήρια τοῦ διευθυντοῦ μας.

— Ἴσως καὶ καμμίαν ἐκτακτὸν ἀμοιβήν, προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

— Ἄν εὐαρεστῆσθε, ἠμπορεῖτε νὰ γράψετε ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν μου, εἶπεν ὁ Κραίγ, κύπτων ἐνώπιον τοῦ Κιν-Φό.

— Ἴδου καὶ μελάνη πρόχειρος! εἶπεν ὁ Φράϋ. Ὁ Κιν-Φό ἐγέλασε καὶ ὑπέγραψε.

— Διατί ὅμως, ἠρώτησεν, ὅλαι αὐταὶ αἱ διατυπώσεις, αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος;

— Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, ἀπήντησεν ὁ Φράϋ, διότι δὲν ἔχωμεν σκοπὸν νὰ σᾶς συνοδεύσωμεν περαιτέρω.

— Αὐτὴν τὴν ὥραν, προσέθηκεν ὁ Κραίγ, διότι μετ' ὀλίγα λεπτά θὰ ἦνε μεσονύκτιον.

— Καὶ τί σᾶς μέλει διὰ τὴν ὥραν;

— Κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Κραίγ, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐνδιαφέρον τῆς ἀσφαλιστικῆς μας Ἐταιρίας...

— Τελειώνει μετ' ὀλίγας στιγμᾶς... προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

— Καὶ ἠμπορεῖτε νὰ αὐτοκτονήσετε,...

— Ἡ νὰ φονευθῆτε...

— Ὅταν καὶ ὅπως σᾶς ἀρέσῃ!

Ὁ Κιν-Φό ἐθεώρει, μὴ ἐννοῶν, τοὺς δύο πράκτορας, οἵτινες ὠμίλουν πρὸς αὐτὸν φιλοφρονέστατα. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ σελήνη ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὸν ὄριζοντα.

— Ἡ σελήνη! . . ἀνέκραξεν ὁ Φράϋ.

— Καὶ σήμερον, τριακοστὴν Ἰουνίου! . . . ἐφώνησεν ὁ Κραίγ.

— Ἀνατέλλει τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀσφάλειά σας δὲν ἀνεנέωθη..

— Δὲν εἴσθε πλέον πελάτης τῆς Ἐκατο-
τούτιδος.

— Καλὴν νύκτα σας, κύριε Κιν-Φό! εἶπεν ὁ Κραίγ!

— Κύριε Κιν-Φό, καλὴν νύκτα σας! εἶπεν ὁ Φράϋ.

Καὶ οἱ δύο πράκτορες, ἐπιστρέφοντες τὰς καμήλους των, ἠφανίσθησαν μετὰ μικρὸν, καταλείποντες ἐνεὸν τὸν πελάτην των.

Μόλις δὲ εἶχε παύσει ἀκούμενον τὸ βῆμα τῶν καμήλων των, καὶ ἐμὰς ἀνθρώπων ἀγομένων ὑπὸ τοῦ ὀδηγοῦ, ἐρρίφθη κατὰ τοῦ Κιν-Φό, ὅστις μάτην προσεπάθησε ν' ἀντιστη, καὶ τοῦ Σούν, ὅστις μάτην ἀπεπειράθη νὰ φύγῃ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπηρετὴς παρεσύρθησαν εἰς ἰσόγειόν τι δῶμα ἐρήμου προμαχώνος τοῦ Μεγάλου Τείχους, οὔτινος ἡ θύρα ἐκλείσθη ἀμέσως ὅπισθεν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Οὔτινος μαντεύει πιθανῶς ὁ ἀναγνώστης τὸ περιεχόμενον καὶ τὸ τέλος.

Τὸ Μέγα Τεῖχος, οἰκοδομηθὲν κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τίσι-Χι-Χουάγγ-Τί, ὁμοιάζει πρὸς ἀπέραντον κινεζικὸν ἀλεξήνεμον καὶ ἐκτείνεται ἐπὶ τετρακοσίας λεύγας, ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Λεάο-Τόγγ μέχρι τοῦ Κάν-Σού, ὅπου μεταπίπτει εἰς τεῖχος ἀπλοῦν. Ἀποτελεῖ δὲ μακρὰν καὶ ἀδιάκοπον σειρὰν διπλῶν ὀχυρωμάτων, προασπιζομένων διὰ πύργων καὶ προμαχώνων, οὓς ὅμως οὔτε φύλαξ φρουρεῖ οὔτε τηλεβόλα φυλάττουσι.

Ἰπὸ τὴν ὀροσθύραν ἐνὸς τῶν ἐρήμων ἐκείνων προμαχώνων διέβησαν ὁ Κιν-Φό καὶ ὁ Σούν τὴν ἐπαύριον πρωτὰν, συνοδευόμενοι ὑπὸ δωδεκάδος ἀνδρῶν, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο ἦσαν βεβαίως ἢ ὄπαδοὶ τοῦ Λάο-Σέν.

Ὁ ὀδηγὸς εἶχε γείνει ἀφαντος, ἀλλ' ὁ Κιν-Φό οὐδεμίαν πλέον διετῆρει ἀμφιβολίαν, ὅτι εἶχεν ἐμπέσει εἰς παγίδα ὑπ' ἐκεῖνον στηθεῖσαν, καὶ ὅτι ὁ προδότης εἶγεν ἐνεργήσει κατὰ διαταγὰς τοῦ Τάϊ-Πίγγ. Ἄλλως δὲ ἐβεβαίωθη περὶ τούτου ἐντελῶς, ἀφοῦ ἠρώτησεν ἕνα τῶν ἐκ τῆς συνοδείας.

— Μὲ ὀδηγεῖτε βέβαια, εἶπεν, εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἀρχηγοῦ σας Λάο-Σέν;

— Θὰ φθάσωμεν ἐντὸς μιᾶς ὥρας, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Διαβάσα τὸ μέγα τεῖχος ἡ μικρὰ συνοδεία,

ἐτράπη οὐχὶ τὴν εἰς Μογγολίαν ἀγούσαν λεωφόρον, ἀλλὰ τραχείας καὶ ἀποτόμους ἀτραπούς, εἰσχωρούσας δεξιᾶ εἰς τὸ ὄρεινόν μέρος τῆς ἐπαρχίας. Μετὰ μίαν δὲ καὶ ἡμίσειαν ὥραν φύλακες καὶ αἰχμάλωτοι ἔφθασαν ἐνώπιον παλαιοῦ τινος οἰκοδομήματος, ἠρειπωμένου κατὰ τὸ ἡμισυ, ὅπερ ἦτο ἀρχαῖον βουδικὸν μοναστήριον.

Ἐν αὐτῷ διέμενον ὁ Λάο-Σέν, ὡς ἐρευνήσας ἔμαθεν ὁ Κιν-Φό.

— Θέλω νὰ τὸν ἶδω ἀμέσως, εἶπε.

— Ἀμέσως! ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Κιν-Φό καὶ ὁ Σούν εἰσῆχθησαν εἰς εὐρύν τινα πρόδομον, ἀφοῦ πρῶτον ἀφωπλίσθησαν, εὐρον δ' ἐν αὐτῷ εἰκοσάδα περίπου ἀνδρῶν ἐνόπλων καὶ ἀγρίων τὴν ὄψιν, ὧν τὸ ἐξωτερικὸν περίστατο γραφικώτατον ὑπὸ τὰς ληστρικὰς αὐτῶν ἐνδυμασίας.

Ὁ Κιν-Φό διήλθεν ἀπτόητος ἐν μέσῳ τοῦ διπλοῦ στοίχου τῶν ἐκατέρωθεν παραταχθέντων Τάϊ-Πίγγ, ὁ δὲ Σούν τὸν παρεκολούθησεν ὠθούμενος βιαίως ἀπὸ τῶν ὤμων.

Κατέβησαν οὗτω κλίμακα, ἧς αἱ βαθμίδες εἰσέδουν εἰς τὰ βάθη τοῦ ὄρους, καὶ διελθόντες διάδρομον στενόν, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν δάδων ἄς ἐκράτου οἱ συνοδοὶ των, ἔφθασαν εἰς μέσον εὐρείας αἰθούσης, ἧτις προδήλως ἦτο κρύπτη. Ἡ αἴθουσα ἐκείνη, ἧς οἱ βαρεῖς θόλοι ἐστηρίζοντο ἐπὶ στύλων ὀγκωδῶν, κοσμουμένων δι' ὄλων τῶν γλυπτῶν τεράτων τῆς κινεζικῆς μυθολογίας, ἦτο πλήρης ἀνθρώπων μέχρι τῶν βαθυτάτων αὐτῆς μυχῶν.

Ἦτο συνηγμένη ἐκεῖ ἅπασα τῶν Τάϊ-Πίγγ ἡ συμμορία, ὑπόκωφος δ' αὐτῆς ψιθυρισμὸς ὑπέδεχθη τοὺς νεήλιδας.

Εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτης, ἐπὶ εὐρείας λιθίνης ἐξέδρας, ὑψηλὸς ἀνὴρ ἵστατο ὄρθιος. Ἐραίνοτο προεδρεύων μυστηριώδους τινὸς δικαστηρίου, τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρες τῶν ὀπαδῶν του παρεστάτου αὐτῷ δίκην παρέδρων.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐνευσε τότε, τὸ πλῆθος ἠνοήχθη, καὶ διέβησαν οἱ δύο αἰχμάλωτοι.

— Ὁ Λάο-Σέν! εἶπε πρὸς αὐτοὺς ἀπλῶς ὁ ἀρχηγός τῶν φρουρῶν, δεικνύων τὸν ἐν τῷ μέσῳ ἵστάμενον ὄρθιον ἐπὶ τῆς ἐξέδρας.

Ὁ Κιν-Φό προέβη ἐν βῆμα, κ' ἐπιλαμβανόμενος εὐθὺς τῆς ὑποθέσεως, εἶπε:

— Λάο-Σέν, ἔχεις ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβες ἀπὸ τὸν παλαιὸν σύντροφόν σου Βάγγ. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν ἔχει πλέον σκοπὸν, κ' ἔρχομαι νὰ σοῦ τὴν ζητήσω ὀπίσω.

Οὐδὲν πρὸς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Τάϊ Πίγγ.

— Τί θέλεις διὰ νὰ μοῦ τὴν δώσης; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Κιν-Φό.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν εἰς μάτην ἀνέμεινεν ἀπάντησιν.

— Λάο-Σέν, ὑπέλαβε, θὰ σοῦ δώσω, δι' ὅποιον τραπεζίτην θέλῃς, ἐπιταγὴν ἢ ὁποῖα θὰ

πρωτῆ ἐντελῶς, χωρὶς νὰ διατρέξῃ οἰονδήποτε κίνδυνον ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον θὰ στείλῃς νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα.

Ὁ Τάϊ-Πίγγ ἐσιώπα πάντοτε, καὶ ὁ Κιν-Φὸ ἐξηκολούθησε.

— Ποίαν ποσότητα θέλεις; Σοῦ προσφέρω πέντε χιλιάδας ταῖλ!¹

Οὐδεμία ἀπάντησις.

— Δέκα χιλιάδας;

Ὁ Λάο-Σέν καὶ οἱ ἑταῖροί του ἔμενον βαβοὶ καὶ ἀκίνητοι.

— Δὲν μ'ἀκούεις; ἐφώνησε τότε ἀγανακτῶν ὁ Κιν-Φὸ.

Ὁ Λάο-Σέν κατεδέχθη ἀπλῶς νὰ σείσῃ τὴν κεφαλὴν του, ἐμφαίνων ὅτι ἐννόει κάλλιστα.

— Εἴκοσι χιλιάδας! τριάντα χιλιάδας ταῖλ! ἀνέκραξεν ὁ Κιν-Φὸ. Σοῦ διπλασιάζω . . . σοῦ τριπλασιάζω ὅ,τι θὰ ἐλάβανες ἀπὸ τὴν Ἑκατοντούτιδα ἂν ἀπέθνησκα. Λέγε! Δὲν σὲ ἀρκεῖ;

Ὁ Κιν-Φὸ, ὃν ἡ σιγὴ ἐκείνη παρώργιζεν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἄφωνον ὀμάδα, καὶ σταυρῶν τὰς χεῖρας εἶπε:

— Ποίαν τιμὴν λοιπὸν θέλεις, διὰ νὰ μοῦ πωλήσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Καμμίαν τιμὴν, ἀπήντησε τέλος ὁ Τάϊ-Πίγγ. Προσέβαλες τὸν Βούδαν, διότι περιεφρόνησες τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωκε, καὶ ὁ Βούδας θέλει ἐκδίκησιν. Ἐνώπιον τοῦ θανάτου τὰ γνωρίσῃς τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς.

Ταῦτα εἰπὼν, ἅτινα οὐδεμίαν ἐπέτρεπον ἐνστασι, ἔνευσεν ὁ Λάο-Σέν· ὁ δὲ Κιν-Φὸ ἀρπαγείς, πρὶν ἢ κἄν διανοηθῆ ἂντίστασιν οἰονδήποτε, ἐδέθη, ἀπήχθη, καὶ ἐκλείσθη μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐντὸς κλωβίου κατακλειστού, ὁμοίου πρὸς φορεῖον.

Τ' αὐτὰ ὑπέστη, μ' ὄλας του τὰς φωνὰς καὶ ὁ ταλαίπωρος Σούν.

— Ὁ! ἀποθάνω! διελογίσθη ὁ Κιν-Φὸ. Ἔστω! ὁ περιφρονήσας τὴν ζωὴν ἀξίζει ν' ἀποθάνῃ.

Ὁ θάνατός του ἐν τούτοις, ὃν περιέμενε, δὲν ἦτο τοσοῦτον προσεχῆς, ὅσον ἐφαντάζετο. Ὁποίας ἄρᾳ γε βασάνους τῷ ἐπεφύλαττεν ὁ ὤμὸς ἐκεῖνος Τάϊ-Πίγγ;

Ἦραι πολλὰ παρῆλθον. Ὁ Κιν-Φὸ ἠσθάνθη, ὅτι ὁ κλωβὸς του ἀνηγείρετο κ' ἐτίθετο ἐπὶ ὑποζυγίου. Ἐνόησε δὲ ἐκ τοῦ κρότου τῶν ἀλόγων, ἐκ τοῦ κλονισμοῦ τοῦ κλωβίου καὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων τῶν συνοδῶν του, ὅτι ἐφέρετο μακρὰν. Ποῦ ὅμως; Ἀδύνατον τοῦ ἦτο νὰ μαντεύσῃ.

Μετὰ ἐπτὰ ἢ οκτὼ ὥρας ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς του, ὁ Κιν-Φὸ ἠσθάνθη, ὅτι τὸ φορεῖον ἴστατο, ὅτι ὁ κλωβὸς του μετετοπίζετο διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ μετ' ὀλίγον κινήσας τῆς ἡμερωτέρας διεδέχθη τοὺς κλονισμοὺς τῆς διὰ ξηρᾶς ὁδοπορίας.

1. Ἡερίπου ἕξ χιλιάδας φράγκων.

— Εἶμαι εἰς πλοῖον φαίνεται! διελογίσθη. Κ' ἐβεβαιώθη ἀληθῶς μετὰ μικρὸν ἐκ τοῦ ἤχου τῆς ἑλικὸς καὶ τῶν διατοιχημάτων τοῦ σκάφους, ὅτι εὕρισκετο ἐπὶ ἀτμοκινήτου.

— Ὁ! μὲ πνίξουν! διελογίσθη. Ἔστω! Δὲν θὰ μὲ βασανίσουν τοῦλάχισον. Εὐχαρισῶ Λάο-Σέν.

Οὕτω παρῆλθον ἔτι τεσσαρακονταοκτὼ ὥραι, καθ' ἃς δις τῆς ἡμέρας εἰσήγετο εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ δεσμώτου ὀλίγη τροφή δι' ἀφανοὺς χειρὸς.

Τέλος μετὰ χρονικὸν διάστημα ἀρίσον ἢ κίνησις τῆς ἑλικὸς ἐπαυσεν ἀκουομένη, τὸ πλοῖον, ὅπερ ἔφερε τὴν φυλακὴν τοῦ Κιν-Φὸ, ἐστάθη, καὶ ἠσθάνθη οὗτος τὸν κλωβὸν αὐτοῦ μετατοπιζόμενον καὶ πάλιν.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον δισταγμὸς. Ἡ ἐσχάτη ὥρα τοῦ αἰχμαλώτου ἐπλησίαζε, καὶ ὁ Κιν-Φὸ ἔπρεπε πλέον νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν δι' ὅσα ἐπὶ ζωῆς του ἔσφαλε!

Ὁλίγα ἔτι παρῆλθον λεπτά. . . χρόνοι, αἰῶνες διὰ τὸν Κιν-Φὸ!

Πρὸς μεγίστην του ὅμως ἐκπλιξιν, ἠσθάνθη οὗτος ὅτι τὸ κλωβίον του ἀπετίθετο καὶ πάλιν ἐπὶ στερεᾶς γῆς.

Πάραυτα δὲ ἠοιχθῆ ἡ φυλακὴ του, χεῖρες δραμητικαὶ τὸν ἀνῆρπασαν, ἐδέθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἔσυρον αὐτὸν ἔξω. Ἐβάδισε κατ' ἀνάγκην ὀλίγα βήματα, εἶτα δὲ οἱ φρουροὶ τοῦ ὑπεχρέωσαν αὐτὸν νὰ σταθῇ.

— Ἄν πρόκειται τέλος πάντων ν' ἀποθάνω, ἀνέκραξε, δὲν σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρίσετε ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἀφήκα νὰ παρέλθῃ ἀχρηστος, ἀλλὰ κάμετέ μου τοῦλάχιστον τὴν χάριν ν' ἀποθάνω ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, ὡς ἄνθρωπος ὅστις δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον!

— Ἔστω! εἶπε φωνὴ σοβαρά. Ἄς γείνη ὡς ἐπιθυμεῖ ὁ κατάδικος.

Ἀφῆρήθῃ αἴφνης τότε τὸ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του δέμα, καὶ ὁ Κιν-Φὸ ἔρριψεν ἀπληστον βλέμμα περὶ ἑαυτὸν.

Ἦνειρεύετο ἄρᾳ γε;

Πολυτελὴς τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη ἐνώπιόν του, καὶ πέντε μειδιῶντες συνδαιτυμόνες ἐφαίνοντο ἀναμένοντες αὐτὸν, ἵνα ἀρχίσωσι τὸ δεῖπνόν των. Δύο δὲ θέσεις κεναὶ ἐφαίνοντο ἀναμένουσαι ἀπόντας ὁμοτραπέζους.

— Σεῖς, φίλοι μου! σεῖς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι! ἀνέκραξεν ὁ Κιν-Φὸ μετ' ἀνεκφράστου συγκινήσεως.

Δὲν ἠπατάτο δ' ἀληθῶς! Πέριξ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Βάγγ, ὁ φιλόσοφος Βάγγ, ὁ Γιν-Πάγγ, ὁ Χουάλ, ὁ Πάο-Σέν, ὁ Τίμ, οἱ ἐκ Καντῶνος φίλοι του, οἱ παλαιοὶ του συνδαιτυμόνες ἐπὶ τοῦ πλωτοῦ κήπου, οἱ μάρτυρες τῶν ἀποχαιρετισμῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀγαμὸν βίον.

Ὁ Κιν-Φὸ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του!

Ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ἐν Σάγγ-Χαί μεγάρου του.

— Ἄν ἦσαι σύ, ἀνεφώνησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βάγγ, ἂν ἦσαι σύ καὶ ὄχι ἡ σκιά σου, ὁμίλισέ μου . . .

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος, ὅστις ἀνέλαβον τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν μ' ἐπεφόρτισες, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀναλάβῃ ἄλλος, καὶ ὅστις ἔμαθον πρὸ σοῦ, ὅτι δὲν εἶχες πτωχύνει καὶ ἤξευρα ὅτι θὰ ἤρχετο στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμεις νὰ ζήσης. Ὁ παλαιός μου σύντροφος Λάο-Σέν, ὅστις ὑπετάχθη πλέον καὶ θὰ ζήσῃ ὡς ἡσυχος πολίτης τοῦ Κράτους, μ' ἐβοήθησε νὰ σὲ διδάξω διὰ τοῦ θεάματος τοῦ θανάτου ποία εἶνε ἡ ἀξία τῆς ζωῆς. Μὲ συγχωρεῖς ἂν τὸ μάθημα ὑπῆρξε κάπως σκληρόν;

Ὁ Κιν-Φό ἐνηγκαλιζέτο κ' ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν Βάγγ.

— Πτωχέ μου Βάγγ! ἔλεγε, μήπως καὶ σὺ ὀλίγα ὑπέφερες; Ὅταν ἐνθυμούμαι τὸ ἀκούσιόν σου λουτρὸν ὑπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Παλικῶ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ ἐφοβήθην. Ἦμην κἀθιδρός καὶ τὸ ὕδωρ ἦτο ψυχρότατον.

Ἀποσπασθεὶς τῶν ἐναγκαλισμῶν τοῦ Βάγγ, ὁ Κιν-Φό ἔσφιγξε τὰς χεῖρας τῶν φίλων του, λέγων·

— Καλλίτερα, καλλίτερα τοιουτοτρόπως!

Ἦμην τρελλὸς ἕως τότε!

— Καὶ ἡμπορεῖς νὰ γείνης πάλιν φρόνιμος! ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος.

— Θὰ προσπαθῶ, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, καὶ διὰ ν' ἀρχίσω, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ τακτοποιήσω τὰς ὑποθέσεις μου. Δὲν μὲ λέγεις τί ἀπέγεινε τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο γράμμα, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔδωκα; Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀνακτῶ, διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ πέσῃ, τίς οἶδεν εἰς τίνος χεῖρας.

— Τὸν ἀκούετε, φίλοι μου; ἀνέκραξεν ὁ Βάγγ γελῶν. Ἀναντιρρήτως ὁ Κιν-Φό ἐφρονίμυσε.

— Ἀλλὰ τὸ γράμμα μου τέλος πάντων . . . ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό. Ὁμολογῶ μὲ ἐντροπὴν μου ὅτι δὲν θὰ ἡσυχάσω, πρὶν τὸ καύσω καὶ σκορπίσω τὴν στάκην του εἰς τὸν ἀέρα.

— Μὲ τὰ σωστά σου λοιπὸν τὸ θέλεις; ἤρωτησεν ὁ Βάγγ.

— Ἐννοεῖται. Μὴ τυχὸν ἔχεις σκοπὸν νὰ τὸ κρατήσῃς ὡς ἀσφάλειαν ἐναντίον ἐνδεχομένης ὑποτροπῆς τῆς ἀνοησίας μου;

— Ὅχι.

— Αἶ, λοιπὸν;

— Αἶ, λοιπὸν, ἀγαπητέ μου μαθητά, ἐν καὶ μόνον μικρὸν ἐμπόδιον ὑπάρχει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας σου, καὶ τὸ ἐμπόδιον αὐτὸ δὲν προέρχεται δυστυχῶς ἀπ' ἐμέ. Οὔτε ὁ Λάο-Σέν οὔτ' ἐγὼ ἔχομεν πλέον τὴν ἐπιστολήν σου.

— Δὲν τὴν ἔχετε πλέον;

— Ὅχι.

— Τὴν κατεστρέψατε;

— Ὅχι, δυστυχῶς, ὄχι!

— Μὴ τυχὸν εἶχατε τὴν ἀνοησίαν νὰ τὴν ἐμπιστευθῆτε εἰς ἄλλας χεῖρας;

— Ναί.

— Εἰς ποῖον; εἰς ποῖον; ἐφώνησε μόλις ἀναπνέων ὁ Κιν-Φό. Εἰς ποῖον;

Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἡ χαρίεσσα Λε-Οὐ, ἥτις εἶχε μείνει πῶς κεκρυμμένη ὀπισθεν ἀλεξνήνῃ μου, ἀκούουσα πάντα τὰ γινόμενα, ἐνεφανίσθη αἴφνης, κρατοῦσα τὴν περίφημον ἐπιστολήν καὶ σείουσα αὐτὴν ἀπειλητικῶς διὰ τῶν λεπτοφυῶν τῆς δακτύλων.

Ὁ Κιν-Φό ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του.

— Ὅχι ἀκόμη! τῷ εἶπεν ἡ ἔρασμα γυνή. Ὀλίγην ὑπομονήν, παρακαλῶ. Εἶνε ἰδική σου αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

— Καὶ τίνος ἄλλου;

— Τότε λοιπὸν πρὸ παντός, καυσέ την, κατὰστρεψέ την, ἐξαφάνισέ την, ὡς ἐξέφρασες πρὸ μικροῦ τὴν ἐπιθυμίαν. Ἄς ἐξαφανισθῇ μαζί της ὁ Κιν-Φό ὅστις τὴν ἔγραψε.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, πλησιάζων εἰς τὸ φῶς τὸν ἐλαφρὸν χάρτην. Τώρα ὅμως, ἀγαπητή μου καρδιά, δὸς τὴν ἀδειαν εἰς τὸν σύζυγόν σου νὰ ἐναγκαλισθῇ τρυφερά τὴν γυναῖκά του καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ προεδρεύσῃ τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ συμπόσιον. Ἐχω πολλὴν ὄρεξιν νὰ τὸ τιμῶσω.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον! ἐφώνησαν οἱ πέντε δαιτυμόνες. Ἡ εὐχαρίστησις ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν.

Μετά τινος ἡμέρας ἤρθετο ἡ αὐτοκρατορικὴ ἀπαγόρευσις, καὶ ἐτέλειτο ὁ γάμος.

Πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις εἰς τὴν Κίνα, διὰ νὰ ἴδῃ, ὁποῖαν εὐτυχίαν ἀπῆλαυσαν ἐν τῷ βίῳ των.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΥΣ

Δὲν εἶνε εὐκολὸν ν' ἀπαντήσῃ τις θετικῶς καὶ ὠρισμένως εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἣν μοι ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ἀπευθύνῃτε ζητοῦντες τὴν συμβουλὴν μου. Ἡ συμβουλή αὕτη, διὰ νὰ ἦνε ἀποδοχῆς τίνος ἀξία, πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ δεδομένων, καὶ τὰ δεδομένα ταῦτα, ἐν τῇ περιπτώσει περὶ ἧς πρόκειται, εἶνε τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ διαθέσῃ. Πλὴν δὲ τῶν μέσων πρέπει τις καὶ ἄλλα σχετικὰ πράγματα νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν διὰ νὰ δυνηθῇ ἐν γνώσει καὶ ἐν συνειδήσει νὰ δώσῃ τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας μὲ τόσῃ φιλοφροσύνῃ μοι ζητεῖτε. Τὰ σχετικὰ δὲ ταῦτα πράγματα εἶνε ἡ πόλις, ἐν ἣ τισ διατρίβει, καὶ εἶνε τοῦτο σπουδαιότατον, διότι, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, τὰ ἐξοδα τοῦ βίου δὲν εἶνε παντοῦ τὰ αὐτὰ, καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις, ἣν κατέχει, ἥτις θέσις βαρύνει ἐπίσης ὄχι ὀλίγον εἰς τὴν πλάσιγγα, διότι ἡ περιουσία εἶνε τι ὄχι ἀπόλυτον, ἀλλὰ σχετικὸν πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἐκάστου. Δὲν ζῆ τις ὁμοίως ἐν Ἀθήναις ὅπως ἐν Σπάρτῃ, οὐδὲ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις ἔχει ὁ ἀ-

ρεοπαγίτης πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην· εἶνε ὡς ἐκ τούτου πολὺ διάφορον πρᾶγμα τριακοντακισχίλια δραχμαὶ ἐν Σπάρτῃ καὶ τριακοντακισχίλια ἐν Ἀθήναις, καὶ ἡ περιουσία, ἣτις δύναται νὰ θεωρηθῇ πλοῦτος διὰ τὸν εἰρηνοδίκην, εἶνε πενία δι' ἕνα ἀνώτατον τοῦ κράτους λειτουργόν. Ταῦτα πάντα εἶνε πράγματα κοινὰ καὶ πάγκοινα καὶ τὰ γράφω μόνον διότι εἰς αὐτὰ μὲ ἄγει ἡ φορὰ τοῦ λόγου ἢ μᾶλλον τῆς ἐπιστολῆς μου. Ἡ λέξις λοιπὸν ἀρέτως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεσθε, φιλιτάτε μοι Κύριε καὶ φιλιτάτη Κυρία, εἶνε λίαν ἔλαστική καὶ σχετική καὶ οὐδὲν ἀπόλυτον, ὡς εὐλόγως ἐννοεῖτε, ἐμφαίνει.

Καὶ πρῶτον μὲν, συγχωρήσατέ μοι τὴν ἀδιακρισίαν, ἢ ἐπιστολή σας οὐδεμίαν μοι δίδει νῆξιν περὶ τῆς περιουσίας σας, περὶ τῶν πόρων σας, οὔτε περὶ τοῦ ἀνὸ βίος εἶνε ἐθνυδός, ὡς λέγομεν, ἢ ἀκριβὸς ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ διατρίβετε. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν θὰ περιορισθῶ εἰς γενικότητος. Ἄν ὑποθεθῇ ὅτι εἶνε πολυέξοδος ὁ βίος εἰς τὸν τόπον σας καὶ ὅτι τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτετε, δὲν εἶνε ἱκανὰ εἰς τὸ νὰ παρέχωσι βίον, κατὰ τὴν ἀληθῆ τῆς λέξεως σημασίαν, ὅπως ἐγὼ τοῦλάχιστον τὴν ἐννοῶ, ἀρετον, ἐπιτρέψατέ μοι τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ δώσω εἰς τὴν Κυρίαν τὴν συμβουλήν νὰ μὴ ἀπουσιάζῃ συγνὰ τῆς οἰκίας της, διὰ νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον χρόνον διαθέσιμον πρὸς ἐργασίαν, καὶ νὰ προσπαθῇ εἰ δυνατόν νὰ ῥάπτῃ μόνη πάντα τὰ ἐνδύματά της. Προβαίνων δὲ καὶ περαιτέρω, καθ' ἣν ἠελήσατε νὰ μοι δώσητε ἐλευθερίαν, νομίζω ὅτι ἡ Κυρία ὡς καλὴ οἰκοδέσποινα πρέπει νὰ ἀγοράζῃ καθ' ἑκάστην ὥραν τοῦ ἔτους ἐν καὶ μόνον φόρεμα, οὔτω δὲ θὰ ἔχῃ πάντοτε ἐν μὲν καλόν, τὸ νέον, ἐν δὲ δεύτερον, τὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Πλὴν δὲ τούτου καλὸν φρονῶ εἶνε νὰ καταστρώνηται καθ' ἑβδομάδα κατάλογος τῶν φαγητῶν ἐκάστης ἡμέρας, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μὲν πρόγευμα νὰ εἶνε λιτώτερον τοῦ γεύματος, τὸ δὲ γεῦμα λιτὸν καὶ τοιοῦτον, ὥστε νὰ συμπίπτῃ ἐν δαπανηρότερον φαγητῶν πρὸς ἐν εὐωνότερον καὶ οὔτω νὰ ἀντισταθμίζωνται τὰ ἔξοδα. Ἐννοεῖται δ' ὅτι ὁ κατάλογος οὗτος θὰ ποιικίλλῃ ἀναλόγως τῆς ὥρας τοῦ ἔτους.

Ποτὲ νὰ μὴ θυσιάζῃτε εἰς τὴν ἐπίδειξιν τὴν οὐσίαν καὶ τὴν πραγματικότητα, τοῦτο νὰ τὸ ἔχητε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν. Ἡ οἰκογένεια πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἔχῃ τροφὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν δέουσαν ἐνδυμασίαν, ἃς λείπουν αἱ ἐπίδειξεις. Νὰ ἀποφεύγητε παντὶ τρόπῳ τὸ πρὸς τὸ θαυθῆναι, ὅπερ πρὸς μεγάλην ἡμῶν κοινωνικὴν δυστυχίαν κατήντησε τὸ κατηραμένον νὰ ᾔνε ἀμαρτία κατ' ἐξοχὴν ἑλληνική. Τὸ νὰ νηστεύῃ οἰκογένεια ὅλη μὴδὲ τῶν ταλαιπωρῶν ὑπηρετῶν ἐξαιρουμένων διὰ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ μεταξωτὰ της φορέματα ἢ οἰκοδέσποινα, εἶνε

φοβερόν καὶ ἀποτρόπαιον, καὶ ὅμως γίνεται καὶ τὸ βλέπομεν καθ' ἑκάστην. Τὸ φόρεμα ἐκεῖνο τὸ μεταξωτὸν ἀντιπροσωπεύει ἴσως τὸν ἀφαιρηθέντα ἄρτον ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν τέκνων, ἀντιπροσωπεύει τὸν ἄκρον ἐγωϊσμὸν συνάμα δὲ καὶ τὴν ἄκραν ματαιότητα!

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδητε τέρας μὲ κεφαλὴν ἐκτάκτου μεγέθους; Παρατηρήσατε πῶς ἡ ὑπερτροφικὴ ἐκεῖνη κεφαλὴ λοιποῦ σώματος, ὅπερ σῦρει κατεσκληρὸς καὶ ἀναιμικὸν τὴν κακοδαίμονα ὑπαρξίν του δυστυχεῖς καὶ ταλαιπωρούμενον; Τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας ἐκεῖνας, ἐν αἷς τὸ πᾶν ἀπορροφᾷ πρὸς ἀνόητον καὶ κούφην ἐπίδειξιν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ. Καὶ δύναται μὲν τις ἴσως νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἰδιότροπον ἀνοησίαν τοῦ ἀγάμου ἐκεῖνου, ὅστις τρέφεται ἐπὶ ἑβδομάδα ὅλην δι' ἄρτου καὶ τυροῦ, ἵνα ἐξοικονομῶν ἀπὸ τῆς τροφῆς τὰ χρήματά του ἐξοδεύῃ αὐτὰ πρὸς οἰανδήποτε ἐπιδεικτικὴν ματαιότητα, ἀλλ' εἶνε ἔγκλημα ἂν τοιοῦτόν τι πράττῃ πατὴρ ἢ μήτηρ οἰκογενείας.

Ποτὲ νὰ μὴ ἐντρέπεσθε τὴν οἰκονομίαν. Ἐκεῖνος μόνος ἐρυθριᾷ ἀποκαλούμενος οἰκονόμος, ὅστις δὲν εἰξεύρει τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος τοῦ ἐντίμως προσκτωμένου, ὅστις ἐπομένως δὲν ἠξεύρει τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας καὶ δὲν ἐδοκίμασεν ἐν τῷ βίῳ του τὰς στερήσεις ἐκεῖνας, αἵτινες εἶνε τίτλος εὐγενείας διὰ τὸν ἐργατικὸν καὶ τίμιον ἄνθρωπον.

Τὴν γλισχρότητα ὅμως καὶ τὴν φιλαργυρίαν νὰ τὴν ἀποφεύγητε. Εἶνε πάθος ἡ φιλαργυρία καὶ πάθος μάλιστα, ὅπερ διαταράττει τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ προοίους τῆς ἡλικίας λαμβάνει φοβεράς διαστάσεις. Ἐπάναγκες δὲ καθίσταται καλῶς νὰ διακρίνωμεν τὴν φιλαργυρίαν ἀπὸ τῆς εὐλογητῆς οἰκονομίας, διότι ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ταύτης τὸ πρόσχημα καλύπτει συχναίς τὸ μισαρὸν τοῦ ἐλάττωμα ὁ φιλάργυρος.

Ἡ οἰκονομία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ρυθμίζῃ τις τὰς δαπάνας του συμφώνως πρὸς τὰ ἔσοδά του ἀφίνων πάντοτε καὶ περισσευμὰ τὰ κατὰ μέρος διὰ πᾶν ἐν τῷ βίῳ ἐνδεχόμενον. Ἡ οἰκονομία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀναπληρῶνῃ τις διὰ τῆς ἐργασίας, τοῦ τακτικοῦ βίου καὶ τῆς λιτότητος τὴν ἀνεπαρκείαν τῶν πόρων του, εἰς τὸ νὰ ὑποβάλλῃ τις τέλος ἑαυτὸν, ἂν ᾔνε ἀνάγκη, εἰς στερήσεις, ἵνα μὴ ὑποφέρωσιν οἱ περὶ ἑαυτὸν. Φιλαργυρία δὲ εἶνε τὸ νὰ πράττῃ τις εὐπορῶν ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ἂν ἦτο πένης, τὸ νὰ στερῆται χωρὶς οὐδῶλος νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἔσοδά του, νὰ στερῆται δὲ ὄχι μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ νὰ ἐπιβάλλῃ στερήσεις παντοίας καὶ εἰς τοὺς οἰκείους του, νὰ ταλαιπωρῇ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς κατατρώχῃ ἀνευ λόγου καὶ ἀνευ αἰτίας χάριν μόνον τοῦ εἰδώλου, τοῦ χρήματος, ὅπερ οὔτως οὐδεμίαν πλέον ἔχει ἀξίαν καὶ εἰς οὐδὲν

ὤφραει. Ὁ φιλάργυρος καὶ ὅταν ἔχη τὰ μέσα οὐδέποτε δαπανᾷ πρὸς ἀγορὰν, βιβλίον, δι' ὧν καὶ αὐτὸς ἠθελεν ἀναπτύξει τὴν διανοίαν του καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἠθελον μορφωθῆ, ὁ φιλάργυρος προτιμᾷ νὰ μὴ ἴδῃ ποτέ του θέατρον, νὰ μὴ ἀκούσῃ ποτέ μουσικὴν διὰ νὰ μὴ ἐξοδεύσῃ. Κλείει τὸν οἶκόν του, οὐδένα δέχεται, οὐδένα προσκαλεῖ, μένει ἔρημος καὶ ἄνευ φίλων καὶ καθίστάται ἄξιος τῶν οἰκτιρμῶν παντὸς ἀνθρώπου σωφρονούντος.

Οὐσιωδέστατον εἶνε διὰ μίαν οἰκογένειαν τῆς μέσης τάξεως νὰ μὴ ἔχη πρὸς ὀφθαλμῶν τί κάμουν οἱ ἄλλοι, οἵτινες ἄλλοι εἶνε πάντοτε οἱ πλουσιώτεροι, ἀλλὰ νὰ ρυθμίζῃ καθ' ἑαυτὴν τὰ τοῦ βίου. Ὑπάρχουσιν οἰκογένειαι, αἵτινες στεροῦνται τῶν ἀναγκαίων ἀσπρορροῦχων διὰ νὰ ἔχωσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δίδωσι τινὰς ἐσπερίδας ἢ τινὰ γεύματα εἰς φίλους ὅλως ἀδιαφόρους καὶ πᾶν ἄλλο ἢ εἰλικρινεῖς. Σᾶς συμβουλεύω νὰ πράττητε τὸ ἐναντίον, νὰ ἐπιζητήτε δηλαδὴ πᾶσαν οἰκιακὴν εὐζῶταν σύμφωνα πρὸς τὰ μέσα, τὰ ὅποια δύνασθε νὰ διαθήσητε, νὰ ἀποκόπητε δὲ ὡς λίαν βλαβερὰν πᾶσαν οἰανδήποτε περιττὴν δαπάνην. Ἡ ἀγαθὴ οἰκοδέσποινα δύναται μὲν ἐνίοτε νὰ συναθροίξῃ περὶ τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν τοὺς συγγενεῖς ἢ τοὺς στενοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους χωρὶς νὰ γίνηται πολὺ ἐπαισθητὴ ἢ δαπάνη, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο χρειάζεται ἡ οἰκοδέσποινα νὰ ᾔηνε ἀξία τοῦ ὀνόματος, νὰ μεριμνᾷ περὶ πάντων, νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ πάντα καὶ ἰδίως, ὅπερ ἀναπόφευκτον, τὰ τοῦ μαγειρείου νὰ μὴ ᾔηνε ὅλως ξένα πρὸς αὐτήν. Ἀπὸ τῶν τοιούτων δὲ εἰλικρινῶν καὶ ἐγκαρδίων συνεστιάσεων ἄς ἀποσκορακίζηται πᾶσα πολυδάπανος ματαιότης καὶ πολυτέλεια, ἄς λείπῃ ὁ λευκὸς λαιμοδέτης τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τὰ ἄλλα καταστρεπτικὰ ἀπομιμήματα ἀνωτέρου κοινωνικοῦ βίου.

Τὸ καλλίτερον καὶ θερμότερον δωμάτιον τοῦ οἴκου σας πρέπει νὰ ᾔηνε τὸ τοῦ ὕπνου, αἰθουσάν δὲ ὑποδοχῆς, ἀν ἀπολύτως θέλητε νὰ ἔχητε τοιαύτην, δύνασθε νὰ καταστήσητε οἰονδήποτε ἄλλο δωμάτιον καὶ μάλιστα ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ ᾔητο ἄχρηστον πρὸς ἄλλας οἰκογενειακὰς ἀνάγκας.

Οἷαδήποτε δὲ καὶ ἂν ᾔηνε ἡ περιουσία σας, ὑπάρχει ἐν εἶδος πολυτελείας, τὸ ὅποιον πᾶσα γυνὴ δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ, ἢ πολυτέλεια δὲ αὕτη, ἦν ἐννοῶ, εἶνε ἡ καθαριότης. Τὸ λιτότατον καὶ ταπεινότατον γεῦμα φαίνεται πολυτελέστατον εἰς τὸ εἶδος του, ὅταν ἀπασφράπτωσιν ἐκ τῆς λευκότητος τὸ τραπέζομάντηλον καὶ τὰ χειρόμακτρα. Καὶ αὕτη δὲ ἡ καθαριότης δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώκηται πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ δι' ἑαυτὴν καὶ καθ' ἑαυτὴν, δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ γαινόμεθα καθαροὶ ἐνώπιον τῶν ξένων, ἀλλὰ πράγματι νὰ εἴμεθα καθαροί.

Κατὰ δεύτερον λόγον μετὰ τὴν καθαριότητα πρέπει μίαν καλὴν οἰκογένειαν, ὅταν δύναται, νὰ φροντίζῃ πολὺ δι' ἐκεῖνο, ὅπερ οἱ ξένοι λέγουσι comfortable, νὰ ἔχη δηλαδὴ ἄφθονον τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον τοικοκυριό, ἐνδύματα, σκεπάσματα, σκευὴ τῆς τραπέζης καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀνάγκην εἰς πᾶσαν τυχοῦσαν περίστασιν νὰ δανείζηται παρὰ τῶν γειτόνων τὰ χρειώδη. Ἡ τράπεζα ἰδίως πρέπει νὰ ἔχη ὅ,τι χρειάζεται, νὰ ᾔηνε *καλοβαλμένη*, ὡς λέγομεν, τοῦτο δὲ καθ' ἑκάστην καὶ ὄχι κατὰ ἑορτασίμους μόνον ἡμέρας ἢ ὅταν πρόκηται νὰ παρακαθίσωσι ξένοι.

Καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ δὲ τῶν σκευῶν καὶ μάλιστα τῶν ἐπιτραπέζιων πρέπει ὁ καλὸς οἰκογενειάρχης νὰ προσέχη. Νὰ μὴ δίδῃ χρήματα πρὸς ἀγορὰν πραγμάτων προστύχων καὶ ταχέως καταστρεφόμενων. Τὰ τοιαῦτα σκευὴ τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἀγοράζωνται, εἰ δυνατόν, ἀργυρᾷ, διότι τοιουτοτρόπως μένει πάντοτε ἡ ἀξία τοῦ πράγματος ἀκατάστρεπτος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον καὶ μάλιστα εἰς τὰ μικρότερα καὶ ὀλιγώτερον χρήσιμα σκευὴ πρέπει νὰ προτιμᾶται τὸ ἀλουμένιον ἢ τι τοιοῦτον μέταλλον διαρκὲς καὶ διατηροῦν ἐσωτερικὴν τινὰ ἀξίαν.

Τόσα μόνον, ἀγαπητοί μου, ἠδυνήθην σήμερον νὰ σᾶς μεταδώσω, ἀντλῶν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ πολυτίμου ἀληθῶς θησαυροῦ μακρᾶς καὶ πολυχρονίου πείρας ἐν τῷ πλήρει ἀγῶνι τούτῳ βίῳ, ἐν ᾧ ἂν τις δὲν βαδίξῃ τὰ πάντα σταθμίζων καὶ περὶ τῶν πάντων φροντίζων φθάνει χωρὶς νὰ τὸ νοήσῃ εἰς ἕν σημεῖον, ἐκεῖθεν τοῦ ὀποίου ὑψοῦται ἀπειλητικὸν τὸ εἰδεχθὲς φάσμα τῆς οἰκογενειακῆς καταστροφῆς. Ἄν δυνῆθῃ δὲ, μὲ ὅλα τὰ γηρατεῖα καὶ τὰς φροντίδας μου, ἔσως μετὰ τινὰ χρόνον συμπληρώσω ὅσα τυχὸν δὲν ἔθιξα ἐπαρκῶς ἐν τῇ παρουσίᾳ μου ἐπισολῆ.

***

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΛΥΧΝΙΑ ΤΟΥ ΕΙΣΩΝ

Πρό τινος ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀναταποκριτοῦ αὐτοῦ τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα :

Φιλαδέλφεια, 28 Δεκεμβρίου.

Διημερεύσας τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν Μενολόπαρκ μετὰ τοῦ κ. Ἐδισων, ἠδυνήθην νὰ ἐξετάσω ἐν ἀνέσει τὴν νέαν αὐτοῦ ἀνακάλυψιν· εἶνε θαυμαστὴ ἠλεκτρικὴ λυχνία, ἥτις, φρονῶ, δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν διὰ φωταερίου φωτισμόν. Τὸ δι' αὐτοῦ παραγόμενον φῶς εἶνε εὐθηνότερον ἅμα καὶ προτιμότερον πάντων τῶν ἄλλων, διότι πράγματι εἶνε κανονικότερον καὶ παράγει ἐλαχίστην θερμότητα, ὥστε ἐν τῇ χρήσει αὐτοῦ οὐδεὶς κίνδυνος πυρκαϊᾶς ὑπάρχει. Πολλὰ αὐτοῦ συσκευαὶ ἐτέθησαν ἐπίτηδες ἐν μέσῳ εὐφλέκτων ὑλῶν· περὶ τὰς ἐξήκοντα δὲ